

Ik kan nog steeds geen sirene horen

- zaterdag 10 april 2004
- Auteur: (AVD) (Nieuwsblad)

Lydi Bekaert: „Die bombardementen hebben mijn verdere leven bepaald".

© CAROL VERSTRAETE

„Op zo'n momenten is het elk voor zich. Het heeft mijn leven voorgoed getekend", zegt Lydi D'Haeyer-Bekaert uit de Koninginlaan 16 als ze ons haar verhaal doet over de bombardementen op Merelbeke-station. Dat van 10 april 1944 beroofde het toen veertienjarige meisje en haar ouders aan de Van Goethemstraat in enkele momenten van zowat hun hele bezit.

Van het eerste bombardement in 1943 herinnert de vrouw zich weinig. „Ik was nog jong. Vergeleken bij wat een jaar later volgde, hadden wij daar ook weinig last van."

„Op 10 april 1944, tweede paasdag, wisten we eigenlijk via de - verboden - Engelse radio dat er iets ophanden was. Wij hadden de hele dag bommenwerpers zien overtrekken richting Dresden. We vermoedden dat ze toch ook nog wel wat eieren voor ons zouden overhouden. Merelbeke was tenslotte een belangrijk station vanwaar de Duitsers materieel bleven aanvoeren om de kust te gaan verdedigen. Toch lagen we al in bed toen de eerste vuurpijlen aanschoten. We konden nog tijdig in onze kelder vluchten."

Wat daarna gebeurde, doet de vrouw nog steeds huiveren. „Een gesuis, een grote ontploffing, een gedaver als van een aardbeving en een luchtverplaatsing van je welste. De kelderdeur vloog gewoon uit haar hengsels. Mijn vader drukte moeder en mij in een hoek."

„Op het koertje naast ons huis moet kort daarna ook een waterreservoir geraakt zijn. Het water liep de kelder binnen. Wij moesten daar uit. Dus kropen we de kelder uit, naar het braakliggend stuk land rechtover de deur waar nu de kerk staat. Wij zaten midden in dat veld toen de tweede bommenlading viel. Wij zijn gewoon plat gaan liggen, maar wat in de momenten daarna gebeurde, is onbeschrijflijk. Overal bomkraters, puin, bebloede mensen en geschreeuw in een zee van licht en vuur. Ma en ik hadden nog elk een half slaapkleed aan. Mijn moeders been lag open en ik weet nog dat mijn vader een stuk van zijn hemd scheurde om het af te binden. Er was anders niks."

Het gezin vluchtte naar de hoek van het Berkenhof (de huidige Bergstraat) maar was er niet welkom. Bij de familie Auman, waar moeder werkte, kregen ze wat te eten en konden ze drie dagen overnachten. „De dag nadien wilde mijn vader al terugkeren, in de hoop nog iets van zijn bezittingen te kunnen recupereren. Er was echter niets meer. Mijn grootvader en neven

waren tussen het puin naar ons aan het zoeken. Die dachten dat we in de kelder gebleven waren."

Vodden

Uiteindelijk kon het gezin wat langer terecht in het verdwenen kasteel Ysebrant de Lindonck aan de Heidestraat (een stuk van de huidige diergeneeskundecampus van de universiteit) en overnachtte het in de grote gewelfde aardappelkelder van de kasteelhoeve ernaast. „Daar lagen wij veilig tijdens het bombardement van 10 mei. Toen werden trouwens vooral brokken gemaakt aan de kant van Melle Leeuw en naar Heusden toe."

Van de zo geroemde solidariteit en hulpverlening voor de slachtoffers heeft de vrouw na al die jaren nog steeds geen hoge pet op. „Wij hoorden in die tijd nog bij de parochie van Melle Vogelhoek. Dus kon de pastoor van Merelbeke weinig voor ons doen. Bij de kledingbedeling door het Rode Kruis verwees men ons als gezin van een dokwerker naar zaal 3, waar we wat vodden meekregen. Van al dat geld dat zagezegd voor de slachtoffers werd ingezameld, heb ik maar weinig gezien."

Na de oorlog moest het gezin alles weer opbouwen. En vooral zeer lang op zijn oorlogsgeld wachten. „Terug naar het station gaan wonen, konden en wilden wij niet", zegt Lydi. „Daarvoor heeft wat gebeurd is, te zeer op ons leven ingegrepen. Het heeft mijn verdere sociale leven bepaald en mij geleerd dat je niets zomaar krijgt. Je moet er voor werken en voor vechten."

Het oorlogstrauma heeft de vrouw nooit helemaal verwerkt. „Jarenlang kon ik geen vliegtuig horen overkomen zonder in een hoekje te kruipen. Een sirene kan ik nog steeds niet verdragen."

Het gemeentebestuur vond Lydi, samen met enkele anderen, bereid om in de scholen van haar wedervaren te gaan getuigen. „Dat was ik voor mezelf verplicht. Want wie het niet meemaakte, weet niet wat het betekent. En qua onmenselijkheid is er nu, zestig jaar later, nog maar weinig veranderd.

(AVD)